

- 10 Kymmenes kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisen virheen, kun se totesi, että Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sijoittautuneen yrityksen verottaminen ulkomaisten tytäryhtiöiden tulojen osalta ei ole sijoittautumisvapauden rajoittamista siltä osin kuin tulot ovat kohdennettavissa kotimaisiin varoihin ja kotimaiseen toimintaan, ja ettei riidanalainen toimenpide ole tarpeen perussopimuksissa vahvistettujen perusvapauksien noudattamisen varmistamiseksi.

Kanteensa tueksi (toissijaisesti) riidanalaisen päätöksen 2 artiklan kumoamiseksi kantaja vetoaa seuraavaan kanneperusteeseen:

- 11 Yhdestoista kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisen virheen vaikka (mikä kiistetään) riidanalainen toimenpide olisi valtiontukiohjelma, kun se katsoi, ettei tuen takaisinperintä loukkaisi unionin oikeuden peruseriaatteita, ja kun se määräsi takaisinperinnästä riippumatta siitä, oliko ulkomaisten väliyhteisöjen perustaminen ja se, että ne antoivat lainoja konserniin kuuluville ulkomaisille yrityksille, sijoittautumisvapauden tai pääomien vapaan liikkuvuuden käyttämistä. Nyt käsiteltävässä asiassa erityisesti takaisinperintä loukkaisi kantajan SEUT 49 artiklan mukaista sijoittautumisvapautta ja SEUT 63 artiklan mukaista pääomien vapaata liikkuvuutta. Tällaisen loukkauksen osalta riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa oleva takaisinperintämääräys on kumottava.

(¹) Sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta 12.7.2016 annettu neuvoston direktiivi (EU) 2016/1164 (EUVL 2016, L 193, s. 1).

(²) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 108 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 13.7.2015 annettu neuvoston asetus (EU) 2015/1589 (EUVL 2015, L 248, s. 9).

Kanne 8.11.2019 – Just Eat Holding v. komissio

(asia T-766/19)

(2020/C 45/40)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Just Eat Holding Ltd (Lontoo, Yhdistynyt kuningaskunta) (edustajat: solicitor M. Whitehouse ja solicitor P. Halford)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan 2.4.2019 annetun komission päätöksen (EU) 2019/1352 valtiontuesta SA.44896, jonka Yhdistynyt kuningaskunta on myöntänyt ulkomaisten väliyhteisöjen konsernirahoitukseen sovellettavan poikkeuksen nojalla (EUVL 2019, L 216, s. 1),
- toissijaisesti kumoamaan riidanalaisen päätöksen 2 artiklan siltä osin kuin sillä loukataan kantajan SEUT 49 artiklan mukaista sijoittautumisvapautta tai SEUT 63 artiklan mukaista pääomien vapaata liikkuvuutta, ja
- velvoittamaan komission korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa 11 kanneperusteeseen.

- 1) Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisen virheen ja/tai ilmeisen arviointivirheen, kun se katsoi, että konsernirahoitukseen sovellettava poikkeusohjelma (riidanalainen toimenpide) johti SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen taloudellisen edun saamiseen.
- 2) Toinen kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisen virheen ja/tai ilmeisen arviointivirheen määrittäessään viitejärjestelmän valikoivuuden arvioimista varten.

- 3) Kolmas kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisia virheitä ja ilmeisiä arviointivirheitä, kun se virheellisesti tai puutteellisesti määritteli valitsemansa viitejärjestelmän asianomaiset tavoitteet eikä ymmärtänyt niitä oikein.
- 4) Neljäs kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisia virheitä ja/tai ilmeisiä arviointivirheitä määrittäessään riidanalaisen toimenpiteen poikkeukseksi valitsemastaan viitejärjestelmästä.
- 5) Viides kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisia virheitä ja/tai ilmeisiä arviointivirheitä, kun se virheellisesti luokitteli riidanalaisen toimenpiteen lähtökohtaisesti valikoivaksi katsomalla virheellisesti, että se merkitsi toisiinsa rinnastettavassa oikeudellisessa ja tosiasiallisessa tilanteessa olevien yritysten erilaista kohtelua.
- 6) Kuudes kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisen virheen, kun se otti neuvoston direktiivin (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ huomioon arvioidessaan riidanalaisen toimenpiteen valikoivuutta, vaikka kyseinen asetus tuli voimaan vasta sen ajanjakson päättymisen jälkeen, jonka aikana komissio totesi, että riidanalainen toimenpide on valtiontukea.
- 7) Seitsemäs kanneperuste, jonka mukaan riidanalainen päätös merkitsee komission toimivallan väärinkäyttöä, mikä on ristiriidassa Yhdistyneen kuningaskunnan verotuksellisen itsemääräämisoikeuden kanssa.
- 8) Kahdeksas kanneperuste, jonka mukaan komissio teki ilmeisiä arviointivirheitä, kun se katsoi, ettei poikkeus ole perusteltu ehdot täyttävistä lainasuhteista saatavien kaupankäynnin ulkopuolisten rahoitustulojen, jotka kuuluvat lähtökohtaisesti vuoden 2010 Taxation (International and Other Provisions) Act -lain 371EB jakson (Yhdistyneessä kuningaskunnassa harjoitettava toiminta) soveltamisalaan, verotuksen osalta. Komission päätös on myös perusteluiltaan puutteellinen siltä osin kuin on kyse siitä, ovatko poikkeukset, jotka koskevat ehdot täyttäviä resursseja ja vastaavaan korkoon liittyviä tuloja, oikeutettuja.
- 9) Yhdeksäs kanneperuste, jonka mukaan komissio rikkoi SEUT 108 artiklan 2 kohtaa, asetuksen (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ 6 artiklaa ja perusoikeuskirjan 41 artiklaan perustuvaa hyvää hallintoa koskevaa velvollisuutta. Komissio ei erikseen maininnut menettelyn aloittamispäätöksessä, että se epäili vuoden 2010 Taxation (International and Other Provisions) Act -lain 371ID jakson mukaisen 75 prosentin vapautuksen oikeuttamista, jotta se välttäisi konsernin sisäistä lainanantotoimintaa koskevan avainhenkilötoimintoanalyysin tekemiseen liittyvät käytännön vaikeudet, kuten sen, että asianomaisille osapuolille annetaan riittävät mahdollisuudet esittää huomautuksia. Tältä osin komissio ei pyytänyt tutkinnan aikana asianomaisia osapuolia esittämään huomautuksia, eikä se riidanalaisessa päätöksessä ottanut huomioon tällaisia huomautuksia, joita asianomaiset osapuolet olivat toimittaneet. Näin ollen päätös on pätemätön.
- 10) Kymmenes kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisen virheen, kun se totesi, että Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sijoittautuneen yrityksen verottaminen ulkomaisten tytäryhtiöiden tulojen osalta ei ole sijoittautumisvapauden rajoittamista siltä osin kuin tulot ovat kohdennettavissa kotimaisiin varoihin ja kotimaiseen toimintaan, ja ettei riidanalainen toimenpide ole tarpeen perussopimuksissa vahvistettujen perusvapauksien noudattamisen varmistamiseksi.

Kanteensa tueksi (toissijaisesti) riidanalaisen päätöksen 2 artiklan kumoamiseksi kantaja vetoaa seuraavaan kanneperusteseen:
- 11) Yhdestoista kanneperuste, jonka mukaan komissio teki oikeudellisen virheen vaikka (mikä kiistetään) riidanalainen toimenpide olisi valtiontukiohjelma, kun se katsoi, ettei tuen takaisinperintä loukkaisi unionin oikeuden peruseriaatteita, ja kun se määräsi takaisinperinnästä riippumatta siitä, oliko ulkomaisten väliyhteisöjen perustaminen ja se, että ne antoivat lainoja konserniin kuuluville ulkomaisille yrityksille, sijoittautumisvapauden tai pääomien vapaan liikkuvuuden käyttämistä. Nyt käsiteltävässä asiassa erityisesti takaisinperintä loukkaisi kantajan SEUT 49 artiklan mukaista sijoittautumisvapautta ja SEUT 63 artiklan mukaista pääomien vapaata liikkuvuutta. Tällaisen loukkauksen osalta riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa oleva takaisinperintämääräys on kumottava.

⁽¹⁾ Sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta 12.7.2016 annettu neuvoston direktiivi (EU) 2016/1164 (EUVL 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 108 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 13.7.2015 annettu neuvoston asetus (EU) 2015/1589 (EUVL 2015, L 248, s. 9).